

Sygn. akt V GC 2007/17 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Iwona Nowak
Protokolant:	sekr.sądowy Joanna Leśniewska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. w O.

przeciwko J. J.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. J. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w O. kwotę 9 000,00 (dziewięć tysięcy 00/100) złotych wraz

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 maja 2016 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 117,00 (dwa tysiące sto siedemnaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 800,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Iwona Nowak

V GC 2007/17

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. J. kwoty 9000 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 maja 2016 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany w ramach prowadzonej działalności zlecił dla powoda naprawę pojazdu marki V (...). Z tego tytułu z uwagi na wykonaną usługę powód wystawił fakturę VAT na kwotę 12736,55 złotych. Pomimo odbioru pojazdu bez zastrzeżeń, pozwany nie uregulował należności w całości. Pozwany zwrócił się do powoda o rozłożenia płatności na raty.

Strony zawarły w dniu 8 września 2016 roku ugode, na mocy której pozwany uznał swój dług względem powoda i zobowiązał się zapłacić zadłużenie w czterech ratach. Do dnia wniesienia pozwu pozwany nie uregulował należności wynikającej z ugody tj nie zapłacił trzech kolejnych rat. Stosownie do § 3 ugody, ugoda ta utraciła moc, zaś zadłużenie pozwanego wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następnego po upływie terminów, stało się natychmiast wymagalne. Powód oświadczył, że nie wyraził zgody dla pozwanego na późniejszą zapłatę. Podkreśla, że już pierwsza rata była dokonana ze znacznym opóźnieniem.

(dowód w aktach karta 2-18)

Od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez referendarza sądowego w dniu 27 kwietnia 2017 roku pozwany złożył sprzeciw.

W uzasadnieniu wskazał ,że powództwo jest przedwczesne . Pozwany pozostaje w stałych kontaktach z powodem w związku z płatnościami. Pozwany nie stawiał się na rozprawę.

(dowód w aktach karta 39-40)

Sąd ustalił co następuje;

Pozwany zlecił dla powoda w dniu 15 kwietnia 2016 roku wykonanie naprawy pojazdu marki V. (...).

(dowód w aktach karta 9 16– zlecenie)

Zlecenie zostało podpisane przez pozwanego .Po wykonaniu naprawy powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 12736,55 złotych.

(dowód w aktach karta 7-8)

Pozwany uregulował tylko część należności . Pozostała do zapłaty kwota 9000 złotych.

Strony zawarły w dniu 8 września 2016 roku ugode , na mocy której pozwany uznał swój dług względem powoda i zobowiązał się zapłacić zadłużenie w czterech ratach. Do dnia wniesienia pozwu pozwany nie uregulował należności wynikającej z ugody. Stosownie do § 3 ugody , ugoda ta utraciła moc.

(dowód w aktach karta17)

Powód wezwał pozwanego do zapłaty w dniu 27 stycznia 2017 roku.

(dowód w aktach karta 18).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu z uwagi na nie wykazanie przez pozwanego podniesionych w sprzeciwie zarzutów.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których prawdziwości nie zakwestionowano w tym Sąd uznał za wiarygodne przedłożone przez powoda fakturę k. 6-7 oraz ugode zawartą między stronami , w której to pozwany zobowiązał się zapłacić powodowi kwotę 12.000 złotych w czterech równych ratach. Pozwany nie przedłożył żadnego dowodu na okoliczność zapłaty kwoty 9.000 złotych dla powoda.

W ocenie sądu złożone przez powoda dokumenty potwierdzają fakt wykonania przez niego usługi na kwotę wynikającą z faktury będącej podstawą roszczenia pozwu.

Pozwany jedynie pisemnie stwierdził ,że trwają negocjacje z powodem . Powód zaprzeczył temu. W tym zakresie Sąd dał wiarę powodowi , który to dodatkowo w styczniu 2017 roku wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym, pozwem.

Należy stwierdzić , iż należność objęta roszczeniem pozwu wynika z nieopłaconej przez pozwanego faktury VAT . Załączona faktura szczegółowo określa wysokość zapłaty za wykonaną usługę oraz termin płatności.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że faktura VAT może stanowić dowód stwierdzający wiarygodność, jeżeli zawiera dane niezbędne do jej identyfikacji. Znaczenie faktury jako dokumentu rozliczeniowego na gruncie prawa podatkowego nie wyłącza możliwości przypisania jej wystawieniu i doręczeniu skutków wynikających z prawa cywilnego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2004 r., III CK 173/03, Lex nr 174179). Nadto w praktyce gospodarczej faktura VAT jest powszechnie stosowanym dokumentem rozliczeniowym. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne co do zasady jak i co do wysokości.

Tak więc, faktura VAT w sposób pośredni dowodzi istnienia pomiędzy stronami umowy i stanowi podstawę do żądania przez powoda zapłaty wynikającego z niej roszczenia.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, w następstwie twierdzeń i dowodów złożonych przez powoda, to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających brak istnienia wymagalnego roszczenia powoda. Zaniechanie możliwości obrony poprzez wskazywanie dowodów mających służyć uwolnieniu się od odpowiedzialności działa na niekorzyść pozwanego.

Zgodnie z art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Podsumowując, powód zgodnie z ogólnym ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. wykazał istnienie i zasadność swojego roszczenia, tj. zawarcie z pozwanym umowy wykonania naprawy pojazdu. Z kolei pozwany, jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wykazał, iż roszczenie powoda nie znajduje podstaw. Nie przedstawił, żadnych dowodów potwierdzających, że nie doszło do wykonania naprawy.

Sąd przyjął więc za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie.

Nadto, wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

Należy jeszcze zaznaczyć, że strony mają obowiązek dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiać dowody (art. 3 k.p.c.) Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają zaś stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku. (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 1999 r. I CKN 415/99 LEX nr 83805). Obowiązująca w procesie cywilnym zasada kontrydiktoryjności zwalnia sąd orzekający z odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są same strony. (wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 1997 r. II UKN 406/97 OSNAPiUS 1998/21/641).

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 535 kodeksu cywilnego orzekł jak w pkt I wyroku.

Odsetki zasądzono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z żądaniem (termin płatności wynikający z faktur).

Wobec przytoczonych okoliczności, strona pozwana winna zwrócić przeciwnikowi koszty przez niego poniesione niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw w procesie. Powód w złożonym pozwie zgłosił żądanie zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, zaś Sąd wydając orzeczenie na podstawie art. 98 k.p.c. żądanie to uwzględnił.

SSR Iwona Nowak